

Arrest

nr. 215 320 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 april 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. EPEE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die *loco* advocaten D. MATRAY & VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 oktober 2014 komt de verzoekende partij aan in België met een visum D in het kader van haar studies bachelor in e-business.

1.2. Op 12 oktober 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verlenging van haar A-kaart in. Deze wordt verlengd tot 31 oktober 2016.

1.3. Op 7 oktober 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verlenging van haar A-kaart in. Deze wordt verlengd tot 31 oktober 2017.

1.4. Op 24 september 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verlenging van haar A-kaart in.

1.5. Op 22 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – bijlage 33bis. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

*Overwegende dat de genaamde (...)
gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren*

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61, §1, 3° van de wet van 15.12.1980 : "De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten: wanneer hij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens"

Meneer is op 09.10.2014 naar België gekomen met een visum D in het kader van de beoogde studies 'Bachelor in E-business' aan de Haute École Condorcet (in toepassing van artikel 58 van de wet van 15.12.1980). Hij behaalde in het academiejaar 2014-2015 slechts 7 van de 60 opgenomen credits in deze opleiding en zette de aangevatte studie stop.

In het daaropvolgende schooljaar 2015-2016 besloot hij zich in te schrijven voor een totaal verschillende studierichting 'Bachelor in de bouwkunde (Bachelier en Construction) aan het Institut Paul Hankar. De studies evolueren in negatieve zin. Hij slaagde in het schooljaar 2015-2016 voor amper 380 van de 1120 opleidingseenheden en in het schooljaar 2016-2017 voor amper 160 van de 860 opleidingseenheden.

Uit analyse van de resultaten van het afgelopen academiejaar 2016-2017 blijkt dat betrokkene voor verschillende vakken (Voies de communication GRC8-1-A, 'Resistance des matériaux DCRM-1-A' en 'Resistance des matériaux GRC10-1-A' een nulscore (0%) behaalde, wat kan wijzen op de niet-aanmelding voor of de niet-actieve deelname aan deze examens.

Om dit verder uit te klaren werd op 03.10.2017 contact genomen met de onderwijsinstelling (Institut Paul Hankar) met de vraag om de scores te duiden en aan te geven of meneer zich zonder geldige reden niet heeft aangemeld voor deze examens. Op 18.10.2017 liet de onderwijsinstelling weten dat meneer zich zonder geldige reden niet heeft aangeboden voor het examen van het vak Voies de communication : GRC8-1-A' hoewel uit het inschrijvingsattest 2016-2017 blijkt dat hij wel degelijk was ingeschreven voor dit opleidingsonderdeel. Verder kwam hij de aanwezigheidslijst ondertekenen voor het examen van de vakken 'Resistance des matériaux DCRM -1 -A' en 'Resistance des matériaux GRC10-1 –A', maar vertrok meteen zonder het examen af te leggen.

Rekening houdende met de bevestiging van de onderwijsinstelling dat meneer zonder geldige reden niet deenam aan het vak 'Voies de communication GRC8-1-A'.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 58, 59 en 61, §1, 3° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van

het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de bewijskracht van stukken zoals voorzien door de artikelen 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek. De verzoekende partij voert ook het bestaan van een manifeste beoordelingsfout aan.

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Des articles 58, 59, 61 § 1, 3° et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

De l'erreur manifeste d'appréciation.

Du principe de la foi due aux actes, tel que prévu par les articles 1320 et 1322 du code civil.

Du devoir de minutie et de prudence en tant que composantes du principe de bonne administration qui impose notamment à l'autorité de statuer en tenant compte de l'ensemble des éléments du dossier.

De l'article 8 de la Convention Européenne des droits de l'Homme et de Sauvegarde des droits fondamentaux.

EN CE QUE

La décision de l'Office des étrangers ne considère pas l'ensemble des éléments invoqués par le requérant à l'appui de sa demande de prolongation de séjour sur pied de l'article 58 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

ALORS QUE

La motivation réalisée dans le corps de l'acte attaqué ne reflète pas un examen sérieux et minutieux de la demande ni une appréciation correcte de l'ensemble des éléments de la cause.

1. Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondements de cet acte.

Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels.

2. Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée."

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens de: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de la contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842)

3. Considérant que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet.

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause ». (C.E., 23 février 1996, n° 58.328)

Que ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit) (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99).

4. Considérant que l'article 58 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que « Lorsque la demande d'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume est introduite auprès d'un poste diplomatique ou consulaire belge par un étranger (qui désire faire en Belgique des études dans l'enseignement supérieur ou y suivre une année préparatoire à l'enseignement supérieur) cette autorisation doit être accordée si l'intéressé ne se trouve pas dans un des cas prévus (à l'article 3, alinéa 1er; 5° à 8°) et s'il produit les documents ci-après :

- 1° une attestation délivrée par un établissement d'enseignement conformément à l'article 59;
- 2° la preuve qu'il possède des moyens de subsistance suffisants;
- 3° un certificat médical d'où il résulte qu'il n'est pas atteint d'une des maladies ou infirmités énumérées à l'annexe de la présente loi;
- 4° un certificat constatant l'absence de condamnations pour crimes ou délits de droit commun, si l'intéressé est âgé de plus de 21 ans.

A défaut de production du certificat prévu au 3° et au 4° de l'alinéa 1er; le (Ministre) ou son délégué peut néanmoins, compte tenu des circonstances, autoriser l'étranger à séjourner en Belgique pour y faire des études.

(L'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume peut être demandée par l'étranger selon les modalités fixées par le Roi en exécution de l'article 9, alinéa 2.) »

Qu'à cet égard, il convient de rappeler que l'obtention d'un titre de séjour sur base de l'article 58 de la loi constitue un droit dans le chef des ressortissants de pays tiers.

Que par conséquent, dès lors que les conditions ci-avant citées sont rencontrées dans le chef du requérant, un visa D doit lui être accordé.

Que l'étudiant est alors admis au séjour limité à la durée de ses études.

Qu'in casu, les conditions étant rencontrées, un titre de séjour a été octroyé et doit être prolongé.

ATTENDU QUE

Que le requérant entend formuler les remarques de légalité suivantes quant à ce :

1. ATTENDU QUE la décision querellée se fonde sur l'article 61 §2, 1° de la loi du 15 décembre 1980;

Que ledit article dispose ce qui suit:

§ 2. Le Ministre ou son délégué peut donner l'ordre de quitter le territoire à l'étranger autorisé à séjourner en Belgique pour y faire des études:

1° s'il prolonge son séjour au-delà du temps des études et n'est plus en possession d'un titre de séjour régulier;

Que La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision.

Elle doit être adéquate. »

Qu'à cet égard, Le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation ; la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs (CE, 2 juin 2003, n° 120.10, CE, 5 avril 2002, n° 105.385) ;

Que le fondement juridique de la décision querellée est erroné, en ce qu'en l'espèce, il ne peut être considéré que l'intéressé prolonge son séjour au delà du temps des études dans la mesure où il a introduit une demande de prorogation de son séjour dans les délais légaux, en produisant une attestation d'inscription en qualité d'étudiant régulier dans un établissement d'enseignement supérieur conforme à l'article 59 de la loi du 15 décembre 1980, de sorte qu'il a été mis en possession d'une annexe 15;

Que contrairement à ce que soutient la partie adverse, l'intéressé ne demeure pas sans titre de séjour valable sur le territoire depuis le 1er novembre 2016.

Que son annexe 15, a été successivement prolongé par l'administration communale jusqu'au 19 juin 2017 ;

Que c'est la décision querellée qui place le requérant dans une situation irrégulière, décision consistant en un refus implicite de prorogation de son séjour ;

2. ATTENDU QUE la motivation «doit être suffisante, c'est-à-dire complète, précise et non équivoque » (M. HANOTIAU, Le Conseil d'Etat, juge de cassation administrative, in Le citoyen face à l'administration-Commissions et juridictions administratives : quels droits de la défense ? Liège, Editions du Jeune Barreau de Liège, 1990, p. 151) ;

Que «pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle et, d'autre part, que le contrôle de légalité que le Conseil exerce consiste à vérifier si l'autorité administrative n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation » (C.E., n°101.624, 7 décembre 2001 et C.E., n° 147.344, 6 juillet 2005) ;

Que la partie adverse, se basant sur l'article 61 §2, 1° motive sa décision en estimant qu' « il convient de remarquer que l'attestation d'inscription produite en «Execution Master en Droit Fiscal Européen » au sein de l'établissement ICHEC Formation continue repose sur un type de formation qui ne correspond pas à des études conformes aux articles 58 et 59 de la loi précitée pour lesquelles l'intéressé avait été autorisé au séjour, mais relève des articles 9 et 13 et de renseignement privé. La production de ladite attestation ne permet donc pas le renouvellement du titre de séjour en qualité d'étudiant. ».

Qu'en libellant son argumentation sur le fait que la formation continue repose sur un type de formation qui ne correspond pas à des études conformes aux articles 58 et 59 de la loi précitée pour lesquelles l'intéressé avait été autorisé au séjour; mais relève des articles 9 et 13 et de l'enseignement privé, il n'est pas permis à l'intéressé de comprendre les motifs de la décision querellée dès lors qu'il a produit une attestation d'inscription d'un établissement conforme à l'article 59 de la loi du 15 décembre ;

Qu'en effet, pour le renouvellement d'un titre de séjour en Belgique, l'étudiant doit notamment apporter la preuve de la qualité d'étudiant ;

Que dans la circulaire du 15 septembre 1998, modifiée par une circulaire du 1er septembre 2005 relative au séjour de l'étranger qui désire faire des études en Belgique :

« L'étranger apporte cette preuve en produisant, la preuve des moyens de subsistance et
- une nouvelle attestation d'inscription en qualité d'élève ou d'étudiant régulier dans un établissement d'enseignement pour l'année académique suivante;

- une attestation émanant de l'établissement d'enseignement où il était inscrit précédemment certifiant qu'il s'est présenté aux examens de fin d'année ou qu'il ne s'y est pas présenté pour un motif valable, (page 12 de la circulaire).

Qu'à cet égard, l'article 59 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que: «Tous les établissements d'enseignement organisés, reconnus ou subsidiés (par les pouvoirs publics) sont habilités à délivrer l'attestation requise.» ;

Que le requérant a produit à l'appui de sa demande de renouvellement de titre de séjour une attestation d'inscription en qualité d'étudiant régulier en « Bachelier en Construction » au sein de l'Institut Paul Hankar ;

Que sur le portail de l'enseignement en fédération Wallonie-Bruxelles nous pouvons lire qu' «en conséquence, seuls les établissements visés par le décret du 7 novembre 2013 définissant le paysage de l'enseignement supérieur et l'organisation académique des études sont autorisés à organiser des formations qui mènent à la délivrance de diplômes reconnus » ;
(<http://www.enseignement.be/index.php/index.php?page=27394&navi=4025>)

Que l'Institut Paul Hankar est un établissement autorisé à organiser des formations qui mènent à la délivrance de diplômes reconnus par la Communauté française et cela en vertu de l'article 11, 11° du décret du 7 novembre 2013 définissant le paysage de l'enseignement supérieur et l'organisation académique des études ;

Qu'ainsi, cet établissement est habilité à délivrer une attestation répondant aux articles 58 et 59 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que le bachelier entamé par le requérant est établi par module reparti sur plusieurs années ;

Que pour la première année, le requérant a eu 240 heures de cours correspondant à 32 crédits ;
Que l'article 151 de la loi paysage précitée prévoit que « par décision individuelle et motivée, les autorités académiques peuvent exceptionnellement accorder des dérogations sur l'organisation des études de certains étudiants, notamment l'inscription à un programme comportant éventuellement moins de 30 crédits pour une année académique. Cette dérogation fait l'objet d'une convention avec les autorités académiques établie au moment de l'inscription, révisable annuellement. Ces dérogations ne peuvent être accordées que pour des motifs professionnels; sociaux ou médicaux dûment attestés. Sont considérés comme bénéficiant du droit d'une telle dérogation les étudiants pour lesquels la participation aux activités d'apprentissage est rendue difficile en raison de leur handicap ou ceux dont la qualité de sportif de haut niveau, d'espoir sportif ou de partenaire d'entraînement est reconnue conformément au chapitre III du décret du 8 décembre 2006 visant l'organisation et le subventionnement du sport en Communauté française. Sans préjudice des dispositions de l'article 103, une telle inscription est considérée comme régulière, quel que soit le nombre de crédits sur lequel elle porte.... ».

Que dans le cas d'espèce, le nombre de crédit du requérant est supérieur à 30 et qu'en plus c'est l'établissement même qui aménage le cursus de cette manière ;

Que l'article 59 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que « L'attestation doit porter sur un enseignement de plein exercice; elle peut toutefois porter sur un enseignement à horaire réduit si l'étranger justifie que cet enseignement constituera son activité principale et la préparation ou le complément d'un enseignement de plein exercice. »

Que la circulaire relative au séjour de l'étudiant interprète les deux conditions prévues par cette disposition de la manière suivante:

«La double preuve à apporter par l'étranger requérant peut se faire au moyen des documents suivants. Pour justifier que ses études représentent son activité principale, l'étranger doit produire une déclaration sur l'honneur certifiant qu'il n'exerce pas d'activité salariée ou indépendante en Belgique qui entravent manifestement la poursuite normale de ses études. Dans l'hypothèse où l'étranger est titulaire d'un permis de travail ou d'une carte professionnelle, il doit apporter la preuve que cette autorisation lui a été délivrée pour une activité lucrative exercée en-dehors du temps normalement consacré aux études (notamment, par la production d'une copie du contrat de travail). L'étudiant étranger qui exécute des

prestations de travail pendant les vacances scolaires ne doit pas être titulaire d'un permis de travail (voir article 2, 15°, de l'arrêté royal n° 34 du 20 juillet 1967 relatif à l'occupation de travailleurs de nationalité étrangère). Pour prouver que l'enseignement suivi constitue la préparation d'un enseignement de plein exercice, l'étranger doit produire soit une attestation d'admission à un cycle de l'enseignement supérieur de plein exercice pour l'année scolaire ou académique suivante, soit un plan d'études détaillé. Pour prouver que l'enseignement suivi constitue le complément d'un enseignement de plein exercice, l'étranger doit produire le diplôme antérieurement obtenu et démontrer la continuité des études qu'il a entreprises par rapport aux études déjà poursuivies. » (Circulaire relative au séjour de l'étranger qui désire faire des études en Belgique; du 01/09/2005 (M.B. du 06/10/2005) et 21/09/2005 (M.B. 11/10/2005), p.6) ;

Que s'il lui avait été demandé de produire une déclaration sur l'honneur distincte, l'intéressé l'aurait fait ;

Que s'agissant notamment de la décision de l'office des étrangers laquelle se fonde sur le fait que le requérant n'a pas présenté ses examens sans raison, force est de constater que la partie défenderesse omet d'interroger l'intéressé sur les éventuelles circonstances ou motifs qui ont conduit à ces absences.

Qu'en cas de doute, l'Office des étrangers aurait pu instruire d'avantage, en demandant notamment un complément d'information au requérant pour ainsi pouvoir mieux assoir sa décision ;

Que pour le surplus, aies articles 58 et 59 de la loi en cause confèrent un droit au séjour à l'étudiant qui remplit les conditions qu'ils prévoient (Doc. pari., Chambre, 1977-1978, no 144/7, p. 49), l'autorité disposant à cet égard d'une compétence liée (...) » (Ibid) ;

Que s'agissant d'une compétence liée de l'administration, la décision de refus de prolongement de séjour ne peut être fondée que si l'étranger ne satisfait pas à l'une des conditions visées par le législateur, lequel ne laisse aucun pouvoir d'appréciation à l'administration;

Que de ce qui précède, il semble ne faire aucun doute que la partie défenderesse a pris une décision courte et stéréotypée de laquelle aucun examen de la globalité du dossier ne ressort.

Qu'ainsi, c'est à tort que la partie adverse considère que les études de l'intéressé évolue dans un sens négatif, celui au demeurant admis en 2ème année du Bachelier en construction, justifie au 07 février 2018 d'une attestation de réussite de l'unité d'enseignement représentant au total 120 périodes.

Que partant, les motifs de la décision querellée, ne tiennent pas compte de l'ensemble des éléments du dossier ;

Que cette branche du moyen est sérieux

3. ATTENDU QUE, S« l'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit de statuer en prenant en considération tous les éléments qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (...) » (CCE, n°14727, §3.1.3).

Que, le Conseil du Contentieux de Contentieux a à maintes reprises jugé que le principe général de bonne administration, l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs imposent à l'auteur de la mesure d'éloignement de tenir compte de toutes les circonstances de la cause avant de prendre la mesure ;

Que « L' obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union

Et qu'il découle de l'article 6, paragraphe 1 de la directive 2008/115, l'obligation pour les Etats membres de prendre, à l'égard des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, une décision de retour; aux termes d'une procédure équitable et transparente, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et d'autre part, pourvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant sur l'irrégularité de son séjour » ;

Qu'en effet, le principe audi alteram partem impose à l'administration d'avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision ;

Qu'en l'espèce, l'acte attaqué est un ordre de quitter le territoire pris unilatéralement par la partie défenderesse, sans que la partie requérante ait pu faire valoir des éléments relatifs à sa situation personnelle, dont la prise en compte aurait pu amener à ce que la procédure administrative en cause aboutisse à un résultat différent ;

Que si la partie adverse avait donné la possibilité au requérant d'être entendu, elle aurait eu connaissance du fait que le requérant qui vit en Belgique depuis plus de trois ans a un an-crage solide en Belgique, qu'il a des attaches solides avec de nombreux ressortissants belges et européens, qu'il est en situation de réussite et en phase de valider l'ensemble des modules correspondants à l'année académique en vigueur.

Que tout retour de la partie requérante vers son pays aurait par conséquent pour effet, de lui faire perdre, de créer une rupture dans sa vie de famille et de lui faire perdre le bénéfice de son intégration socio-professionnelle en Belgique, et compromettre la réussite de son année scolaire ;

Que partant la décision querellée est prise en violation du devoir de soin, du respect de l'article 6 de la Directive 2008/115, et du défaut de motivation;

Que pourtant, la motivation « doit être suffisante, c'est-à-dire complète, précise et non équivoque » (M. HANOTIAU, Le Conseil d'Etat, juge de cassation administrative, in Le citoyen face à l'administration-Commissions et juridictions administratives : quels droits de la défense ? Liège, Editions du Jeune Barreau de Liège, 1990, p. 151) ;

Que cette branche du moyen est fondé

3. ATTENDU QU'IL convient enfin de relever que l'ordre de quitter le territoire à délivrer à un étudiant est une faculté et non pas une décision automatique ;

Qu'à cet égard, le Conseil d'Etat, rejetant une requête en cassation administrative de l'Etat belge, a considéré , dans son arrêt n° 236439 du 17/11 /2016 que « Si l'article 61, § 2, 1°, de la loi du 15 décembre 1980 offre à l'État belge requérant la possibilité de donner l'ordre de quitter le territoire à l'étranger autorisé à séjourner en Belgique pour y faire des études s'il prolonge son séjour au-delà du temps des études et n'est plus en possession d'un titre de séjour régulier, l'État est néanmoins tenu de veiller, lors de la prise d'une décision d'éloignement, au respect de la vie privée et familiale de l'étranger, conformément à l'article 74/13 de la même loi ainsi qu'aux exigences de l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, et doit donc effectuer une mise en balance des intérêts en présence, à laquelle le législateur n'a pas déjà procédé. »

Que cependant, à la lecture de la décision querellée, aucun élément ne démontre qu'un examen minutieux et précautionneux ait été réalisé pour vérifier l'existence ou non des facteurs liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 CEDH ;

QUE l'article 8 de la CEDH, comme l'article 7 de la Charte, énonce le droit au respect de la vie privée et familiale ;

Que pour rappel, le droit à la vie privée comprend notamment le droit de maintenir des relations qualitativement satisfaisantes avec des tiers, la notion s'inspire de l'arrêt CEDH, Niemietz c. Allemagne, du 16 décembre 1992 (§29) dans lequel la Cour, tout en jugeant qu'il n'est « ni possible, ni nécessaire » de chercher à définir de manière exhaustive la notion de « vie privée », a jugé qu'il est trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle ;

Qu'ainsi le respect de la vie privée englobe aussi dans une certaine mesure le droit pour l'individu de nouer, de développer des relations dans le domaine professionnel et commercial ;

Que l'ingérence de l'autorité publique n'est admise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre ;

Qu'il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte ;

Dans ce cas, il a été rappelé que les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont notamment :

l'entrave à la vie de famille,

l'étendue des liens que le requérant a avec l'Etat contractant, en l'occurrence, l'Etat belge

la question de savoir si s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration (par exemple, des précédents d'infractions aux lois sur l'immigration) ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion (Solomon c. Pays-Bas (déc.), no 44328/98, 5 septembre 2000).

Qu'il convient d'insister sur le fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique, d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980, d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance » ;

Qu'en l'espèce, le requérant qui réside en Belgique depuis 2014, est inscrit pour l'année académique 2017-2018, et poursuit des études en deuxième année de Bachelier en construction, au sein de l'Institut Paul Hankar;

Que mis à part les quelques difficultés au début de son cursus académique, il est en phase de réussite des unités d'enseignement composant l'année académique en cours et motivé à réussir son cursus;

Que le Conseil d'Etat a considéré à plusieurs reprises que « le risque de perdre une nouvelle année d'études est réel, grave et difficilement réparable », singulièrement, lorsqu'en l'espèce, « la notification de la décision attaquée est intervenue à un moment où l'année académique dont il s'agit était très largement entamée » (C.E., n°1 19.500, 16 mai 2003, R.D.E, n° 123, 2003, p.209) ;

Que par ailleurs, « est grave et difficilement réparable, le préjudice causé par un refus d'autorisation de séjour à un étudiant étranger qui devrait interrompre ses études alors que les examens sont proches » (Cons. Etat (7e ch.), 2 juill. 1992, R.A.C.E., 1992, n°39967 ;

Qu'outre ses études, l'intéressé a un ancrage solide en Belgique ou il a noué de nombreuses relations personnelles, professionnelles, économiques et sentimentales.

Que partant le moyen est sérieux ;”

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet het geheel van de elementen die zij had aangevoerd in haar aanvraag tot verlenging op grond van artikel 58 van de Vreemdelingenwet in ogenschouw heeft genomen, dat de motivering van de bestreden beslissing geen ernstig en zorgvuldig onderzoek van de aanvraag, noch een correcte appreciatie van het geheel van de elementen bevat. Na een theoretisch betoog over de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, stelt de verzoekende partij dat het verkrijgen van een verblijfstitel op grond van artikel 58 van de Vreemdelingenwet een recht vormt in hoofde van derdelanders, dat bijgevolg, vanaf de voorwaarden vervuld zijn in hoofde van de verzoekende partij, een visum D afgeleverd moet worden, dat de student bijgevolg toegelaten is tot een verblijf beperkt tot de duur van zijn studies. Zij meent dat gezien in onderhavig geval de voorwaarden voldaan waren, een verblijfstitel werd afgeleverd en deze moet verlengd worden.

Voorts wijst zij erop dat de bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 61, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, dat de juridische basis gebrekkig is daar *in casu* niet kan beschouwd worden dat zij haar verblijf verlengd heeft verder dan de tijd van haar studies daar zij een aanvraag tot verlenging van

haar verblijf had ingediend binnen de wettelijke termijn, door een attest van inschrijving in haar hoedanigheid van regelmatige student in een onderwijsinstelling conform artikel 59 van de Vreemdelingenwet voor te leggen, waardoor zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 15. Zij meent dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, zij niet zonder geldige verblijfstitel op het grondgebied verblijft sinds 1 november 2016, dat haar bijlage 15 verschillende malen werd verlengd door de administratie waarvan de laatste keer tot 19 juni 2017, dat het de bestreden beslissing is die haar in een onregelmatige situatie plaatst, beslissing die een impliciete weigering inhoudt van de verlenging van haar verblijf. Zij vervolgt dat de verwerende partij, zich baserend op artikel 61, §2, 1°, motiveert dat *“il convient de remarquer que l'attestation d'inscription produite en «Execution Master en Droit Fiscal Européen » au sein de l'établissement ICHEC Formation continue repose sur un type de formation qui ne correspond pas à des études conformes aux articles 58 et 59 de la loi précitée pour lesquelles l'intéressé avait été autorisé au séjour, mois relève des articles 9 et 13 et de renseignement privé. La production de ladite attestation ne permet donc pas le renouvellement du titre de séjour en qualité d'étudiant.”* Zij betoogt dat door de argumentatie te baseren op het feit dat de vorming niet bestaat uit een vorming die correspondeert met studies conform de artikelen 58 en 59 van de wet, waarvoor de verzoekende partij gemachtigd werd tot verblijf, maar valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 9 en 13 en het privé-onderwijs, zij de motieven niet begrijpt daar zij een attest van inschrijving had voorgelegd van een instelling conform artikel 59 van de Vreemdelingenwet. Zij vervolgt dat om een verblijfstitel in België te verlengen de student het bewijs moet leveren van zijn hoedanigheid als student, dat in de omzendbrief van 15 september 1998, gewijzigd door de omzendbrief van 1 september 2005 betreffende het verblijf van vreemdelingen die wensen te studeren in België, wordt gesteld dat een attest uitgaande van de onderwijsinstelling waar hij voorafgaandelijk is ingeschreven bevestigt dat hij zich heeft aangeboden voor de eindexamens of dat hij zich niet heeft aangeboden met een geldig motief, dat artikel 59 van de Vreemdelingenwet voorziet dat al de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen bevoegd zijn om het vereiste attest af te geven. De verzoekende partij betoogt dat zij bij haar aanvraag om verlenging van haar verblijfstitel een attest van inschrijving in haar hoedanigheid van regelmatig student 'Bachelor in de bouwkunde' in het instituut Paul Hankar heeft voorgelegd, dat op het portaal van het onderwijs in de Federatie Wallonië-Brussel kan gelezen worden dat enkel de instellingen geïmporteerd door het decreet van 7 november 2013 gemachtigd zijn om opleidingen te organiseren die leiden tot het afleveren van erkende diploma's, dat het instituut Paul Hankar een instelling is die gemachtigd is om dergelijke opleidingen te organiseren, dat aldus deze instelling een attest mag afleveren dat beantwoordt aan de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat de bachelor die zij volgt bestaat uit modules verdeeld over meerdere jaren, dat zij het eerste jaar 240 uren les had die 32 studiepunten vertegenwoordigen, waarbij zij wijst op en citeert uit artikel 151 van de voornoemde wet (lees: decreet van 7 november 2013), dat in huidig geval het aantal studiepunten boven de 30 ligt en dat het bovendien de instelling is die de cursus op deze manier regelt. Zij wijst erop dat artikel 59 van de Vreemdelingenwet stelt *“Het attest moet betrekking hebben op een onderwijs met volledig leerplan; het mag echter ook betrekking hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken.”*, dat de omzendbrief de twee voorwaarden voorzien door deze bepalingen op volgende wijze interpreteert *“Het dubbele bewijs dat de aanvrager moet overleggen, kan geschieden aan de hand van de volgende documenten. Om aan te tonen dat de studies zijn hoofdbezigheid zullen uitmaken, moet de vreemdeling een "verklaring op eer" overmaken, waarmee hij duidelijk maakt dat hij in België geen activiteit als werknemer of als zelfstandige zal uitoefenen die de normale voortzetting van zijn studies manifest hindert. In het geval dat de vreemdeling houder is van een arbeidskaart of een beroepskaart, moet hij het bewijs leveren dat deze machtiging hem werd afgegeven voor een winstgevende activiteit die uitgeoefend wordt buiten de tijd die normaal gewijd moet worden aan de studies (met name, door de overlegging van een kopie van de arbeidsovereenkomst). Een student die uitsluitend arbeidsprestaties verricht tijdens de schoolvakanties dient geen houder te zijn van een arbeidskaart (zie artikel 2, 15°, van het koninklijk besluit nr. 34 van 20 juli 1967 betreffende de tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit). Om het bewijs te leveren dat het gevolgd onderwijs de voorbereiding vormt tot onderwijs met volledig leerplan, moet de vreemdeling hetzij een attest afleveren waaruit blijkt dat hij toegelaten is tot een cyclus van hoger onderwijs met volledig leerplan voor het volgend school- of academiejaar hetzij een gedetailleerd studieplan. Om het bewijs te leveren dat het gevolgd onderwijs de aanvulling vormt op onderwijs met volledig leerplan, moet de vreemdeling het vroeger verworven diploma overleggen en aantonen dat er een continuïteit bestaat met de reeds gevolgde studies.”* Zij wijst erop dat als men gevraagd had een afzonderlijke verklaring op eer voor te leggen, zij dit had gedaan en stelt dat door een beslissing te nemen die zich baseert op het feit dat zij zich niet heeft aangeboden voor een examen, vastgesteld moet worden dat de verwerende partij nagelaten heeft haar te ondervragen over eventuele omstandigheden of motieven die geleid hebben tot deze afwezigheden, dat in geval van twijfel de

verwerende partij een beter onderzoek had kunnen voeren door haar om bijkomende informatie te verzoeken opdat zij beter haar beslissing kon voorbereiden. Zij meent dat bovendien, de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet een recht op verblijf betreffen voor studenten die de voorwaarden die deze bepalingen voorzien vervullen, dat de overheid over een gebonden bevoegdheid beschikt, dat handelend in het kader van een gebonden bevoegdheid, de weigering van verlenging van verblijf enkel kan gegrond zijn als de vreemdeling niet voldoet aan één van de voorwaarden voorzien door de wetgever, wat geen appreciatiebevoegdheid aan de overheid laat. De verzoekende partij meent dat uit haar uiteenzetting duidelijk blijkt dat de verwerende partij een stereotype en korte beslissing heeft genomen waaruit geen onderzoek van het geheel van het dossier blijkt, dat op die manier het ten onrechte is dat de verwerende partij oordeelt dat haar studies in negatieve zin evolueren, terwijl zij toegelaten werd in het tweede jaar, wat bevestigd werd op 7 februari 2018 door een attest van slagen voor een eenheid van de opleiding die 120 studiepunten vertegenwoordigt. Zij herhaalt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het geheel van de elementen.

Verder betoogt de verzoekende partij na een theoretische uiteenzetting betreffende de formele motiveringsplicht en het hoorrecht, dat in onderhavig geval de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft genomen door de verwerende partij, zonder dat zij de mogelijkheid heeft gehad elementen betreffende haar persoonlijke situatie – die na het in rekening nemen ervan hadden kunnen leiden tot een ander resultaat – kenbaar te maken, dat indien de verwerende partij haar de mogelijkheid had gegeven gehoord te worden, zij had kunnen aangeven dat zij in België leeft sinds drie jaar, een duurzame verankering kent in België, dat zij duurzame banden heeft met vele Belgische en Europese burgers, dat zij in een succesverhaal zit en in de fase om het geheel van de modules van het huidig academiejaar te valideren. Zij meent dat een terugkeer naar haar land voor gevolg zou hebben dat een verbreking zou veroorzaakt worden in haar familiaal leven en haar de voordelen te doen verliezen van haar socio-professionele integratie in België en het slagen in haar schooljaar te compromitteren.

Ten slotte argumenteert de verzoekende partij dat het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een student een mogelijkheid en geen automatische beslissing is, waarbij zij verwijst naar arrest nr. 236 439 van 17 november 2016 van de Raad van State, waarin gesteld wordt dat de staat, bij toepassing van artikel 61, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, gehouden is om, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, te waken over het respect voor het familiaal en privéleven, conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de vereisten van artikel 8 van het EVRM en aldus een belangenafweging te maken. De verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing geen enkel element aantoont dat een zorgvuldig onderzoek is gevoerd naar het al dan niet bestaan van factoren verbonden aan de schending van de fundamentele rechten gegarandeerd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, dat artikel 8 van het EVRM, zoals artikel 7 van het Handvest, het recht op een familiaal en privéleven bevat. De verzoekende partij herinnert er aan dat het recht op een privéleven het recht om duurzame relaties met derden te onderhouden omvat, waarbij zij verwijst naar het arrest Niemietz c. Allemagne van 16 december 1992, dat het respect op een privéleven ook in een bepaalde mate het recht omvat voor een individu om relaties te ontwikkelen op professioneel en commercieel gebied. Zij wijst erop dat de inmenging van de overheid pas is toegestaan indien deze voorzien is bij wet, gebaseerd is op één of meerdere legitieme doelen en deze noodzakelijk is in een democratische samenleving om de doelen te bereiken. Zij meent dat het de overheid toekomt om aan te tonen dat zij de bezorgdheid heeft gehad om tot een juist evenwicht te komen tussen het doel en de ernst van de inmenging, dat in dit geval er aan herinnerd wordt dat de elementen die in rekening moeten worden gebracht in deze context bestaan uit de belemmering van het familieleven, de banden van de verzoekende partij met België en de vraag of er elementen bestaan die raken aan de immigratiecontrole of overwegingen van openbare orde. Zij wijst erop enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De verzoekende partij betoogt dat in dit geval zij sedert 2014 in België verblijft, ingeschreven is voor het academiejaar 2017-2018 en haar studies verderzet in het tweede jaar 'Bachelor in de bouwkunde' in het instituut Paul Hankar, dat, ondanks de enkele moeilijkheden die zij kende in het begin van haar studies, zij in de fase is van het slagen voor de opleidingsonderdelen van het huidig academiejaar en gemotiveerd is haar opleiding te voltooien. Zij wijst erop dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat het risico om een nieuw studiejaar te verliezen reëel, ernstig en moeilijk te herstellen is, in het bijzonder wanneer de betekening van de bestreden beslissing geschiedde op een ogenblik waarop het academiejaar reeds ver gevorderd was,

dat het bovendien een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt om een verblijf te weigeren aan een student die zijn studies moet onderbreken terwijl de examens voor de deur staan. Behalve haar studies, heeft de verzoekende partij, zo betoogt zij, een duurzame verankering in België waar zij talrijke persoonlijke, professionele, economische en emotionele relaties heeft ontwikkeld.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunt. Enerzijds wordt de juridische grondslag van de bestreden beslissing vermeld, met name artikel 61, §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Anderzijds worden ook de feitelijke gegevens die aan de basis van de bestreden beslissing liggen weergegeven. De academische loopbaan van de verzoekende partij wordt weergegeven. Er wordt gepreciseerd aan welke instellingen de verzoekende partij welke studies gevolgd heeft. Daarnaast worden ook de resultaten van de verzoekende partij tijdens de verschillende schooljaren belicht. Er wordt opgemerkt dat de studies van de verzoekende partij in negatieve zin evolueren, dat zij in het schooljaar 2015-2016 voor amper 380 van de 1120 opleidingseenheden slaagde en in het schooljaar 2016-2017 voor amper 160 van de 860 opleidingseenheden, dat uit een analyse van de resultaten van het academiejaar 2016-2017 bleek dat de verzoekende partij voor verschillende vakken een nulscore behaalde wat kan wijzen op de niet-aanmelding voor of de niet-actieve deelname aan deze examens, dat om dit uit te klaren op 3 oktober 2017 contact opgenomen wordt met de onderwijsinstelling met de vraag de scores te duiden en aan te geven of de verzoekende partij zich zonder geldige reden niet heeft gemeld voor deze examens, dat op 18 oktober 2017 gemeld werd dat de verzoekende partij zonder geldige reden zich niet heeft aangeboden voor een examen hoewel wel degelijk blijkt dat zij ingeschreven was voor het desbetreffende opleidingsonderdeel, dat zij verder de aanwezigheidslijst kwam ondertekenen voor de examens voor nog twee vakken maar meteen vertrok zonder het examen af te leggen. In de bestreden beslissing wordt voorts nogmaals benadrukt dat de onderwijsinstelling bevestigt dat de verzoekende partij zonder geldige reden niet deelnam aan een bepaald vak.

Uit voorgaande motieven blijkt aldus dat de bestreden beslissing concreet wordt gemotiveerd aan de hand van de individuele situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat er sprake is van een korte en stereotiepe motivering. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij lijkt voor te houden dat uit de motivering diende te blijken dat een onderzoek werd gevoerd naar de fundamentele rechten gegarandeerd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM en het recht op een familiaal en privéleven, conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, waarbij een belangenafweging diende te worden gemaakt, wijst de Raad erop, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven, noch van een beschermingswaardig privéleven in België aannemelijk maakt. Noch daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 8 van het EVRM als dusdanig kunnen worden gelezen dat omtrent de hierin opgenomen elementen uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij die het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven en/of beschermingswaardig privéleven niet aannemelijk maakt geen belang heeft bij haar betoog dat uit de bestreden beslissing moet blijken dat een onderzoek werd gevoerd naar haar recht op een familiaal en privéleven. Gezien geen gezins- en/of privéleven in België wordt aangetoond dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, is er ook geen sprake van een inmenging door de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij niet diende over te gaan tot een belangenafweging.

Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij op welke wijze haar fundamentele rechten geput uit artikel 3 van het EVRM in het gedrang zouden zijn, zodat zij niet aantoonbaar dat er elementen zijn in het licht van voormelde bepaling waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden en over te motiveren.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 61, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.4. Artikel 61, §1, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

(...)

3° wanneer hij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens.”

2.5. Waar de verzoekende partij betoogt dat het verkrijgen van een verblijfstitel op grond van artikel 58 van de Vreemdelingenwet een recht vormt in hoofde van derdelanders, dat bijgevolg, vanaf dat de voorwaarden vervuld zijn in hoofde van de verzoekende partij, een visum D afgeleverd moet worden, dat de student bijgevolg toegelaten is aan een verblijf beperkt tot de duur van zijn studies, dat gezien in onderhavig geval de voorwaarden voldaan waren, een verblijfstitel werd afgeleverd en deze moet verlengd worden, gaat zij er aan voorbij dat het *in casu* niet gaat om een weigering van een visum, doch wel om een bevel om het grondgebied te verlaten. In zoverre zij zou menen dat indien een verblijfstitel werd afgeleverd omdat aan de voorwaarden voldaan was, deze ‘moet’ verlengd worden, kan zij niet gevolgd worden. Zij gaat er immers aan voorbij dat de verwerende partij, conform artikel 61, §1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet – waarvan aldus *in casu* toepassing werd gemaakt – een vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten.

Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat er elementen zijn – die van invloed konden zijn op de beoordeling in het licht van artikel 61, §1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet – die blijken uit haar aanvraag tot verlenging van haar machtiging tot verblijf, waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij toont ook niet aan op grond van welke bepaling de verwerende partij gehouden was, eens vastgesteld werd dat ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen daar zij zich zonder geldige redenen niet heeft aangemeld voor een examen, rekening te houden met de overige elementen of met het geheel van de elementen aangevoerd in de aanvraag tot verlenging.

2.6. Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 61, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, dat de juridische basis gebrekkig is daar *in casu* niet kan beschouwd worden

dat zij haar verblijf verlengd heeft verder dan de tijd van haar studies daar zij een aanvraag tot verlenging van haar verblijf had ingediend binnen de wettelijke termijn, door een attest van inschrijving in haar hoedanigheid van regelmatige student in een onderwijsinstelling conform artikel 59 van de Vreemdelingenwet voor te leggen, waardoor zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 15, dat zij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, niet zonder geldige verblijfstitel op het grondgebied verblijft sinds 1 november 2016, dat haar bijlage 15 verschillende malen werd verlengd door de administratie waarvan de laatste keer tot 19 juni 2017, dat het de bestreden beslissing is die haar in een onregelmatige situatie plaatst, beslissing die een impliciete weigering inhoudt van de verlenging van haar verblijf alsook dat de verwerende partij, zich baserend op artikel 61, §2, 1°, motiveert dat *“il convient de remarquer que l'attestation d'inscription produite en «Execution Master en Droit Fiscal Européen » au sein de l'établissement ICHEC Formation continue repose sur un type de formation qui ne correspond pas à des études conformes aux articles 58 et 59 de la loi précitée pour lesquelles l'intéressé avait été autorisé au séjour, mois relève des articles 9 et 13 et de renseignement privé. La production de ladite attestation ne permet donc pas le renouvellement du titre de séjour en qualité d'étudiant.”*, dat door de argumentatie te baseren op het feit dat de vorming niet bestaat uit een vorming die correspondeert met studies conform de artikelen 58 en 59 van de wet, waarvoor de verzoekende partij gemachtigd werd tot verblijf, maar valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 9 en 13 en het privé-onderwijs, zij de motieven niet begrijpt daar zij een attest van inschrijving had voorgelegd van een instelling conform artikel 59 van de Vreemdelingenwet, kan de Raad enkel vaststellen dat voormeld betoog niet dienstig is daar het niet gericht is tegen de *in casu* bestreden beslissing. De *in casu* bestreden beslissing is immers niet gegrond op artikel 61, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, noch op het motief dat zij haar verblijf verlengd heeft verder dan de tijd van haar studies, noch op het motief dat haar vorming niet bestaat uit een vorming die correspondeert met studies conform de artikelen 58 en 59 van de wet.

2.7. Ook betreffende het betoog van de verzoekende partij over de procedure van het verlengen van het verblijf waarbij zij wijst op haar aanvraag tot verlenging en het voorleggen van een attest van inschrijving, alsook op de omzendbrief van 15 september 1998, gewijzigd door de omzendbrief van 1 september 2005, betreffende het verblijf van vreemdelingen die in België wensen te komen studeren en meent dat zij de nodige documenten heeft voorgelegd om haar hoedanigheid als student te staven, daar het instituut Paul Hankar, waarvan zij het attest van inschrijving voorlegde bij haar aanvraag tot verlenging, een onderwijsinstelling is die vermogt een attest af te leveren conform de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet en haar bachelor het eerste jaar 32 studiepunten bevat, dat dit boven de 30 is en het de instelling zelf is die de cursus zo opstelt, dat het attest volgens artikel 59 van de Vreemdelingenwet betrekking moet hebben op een onderwijs met volledig leerplan, dat het echter ook betrekking mag hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken, dat zij een verklaring op eer zou voorgelegd hebben indien haar daarom werd gevraagd alsook de argumentatie dat de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet een recht op verblijf betreffen voor studenten die de voorwaarden die deze bepalingen voorzien vervullen, dat de overheid over een gebonden bevoegdheid beschikt, dat handelend in het kader van een gebonden bevoegdheid, de weigering van verlenging van verblijf enkel kan gegrond zijn als de vreemdeling niet voldoet aan één van de voorwaarden voorzien door de wetgever, wat geen appreciatiebevoegdheid aan de overheid laat, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat haar wordt tegengeworpen dat zij haar hoedanigheid als student niet staaft, noch dat het attest van inschrijving van het instituut Paul Hankar niet conform de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet is, zodat voorgaand betoog niet dienstig is. Waar zij meent dat indien zij aan de voorwaarden voorzien in de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet voldoet de verwerende partij verplicht is het verblijf te verlengen, verduidelijkt zij niet waarop haar argumentatie steunt. De verzoekende partij maakt geen onderscheid tussen het initieel verkrijgen van een verblijfstitel op grond van studies overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet en de verlenging van deze studies en gaat er aan voorbij dat overeenkomstig artikel 61, §1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de verwerende partij de vreemdeling 'die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren', het bevel kan geven om het grondgebied te verlaten, indien hij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens. Het feit dat de verwerende partij gehouden is een verblijfsmachtiging te verlenen aan studenten die hierom verzoeken wanneer aangetoond is dat aan alle voorwaarden is voldaan, doet geen afbreuk aan de mogelijkheid voor de verwerende partij om aan een persoon die een dergelijke verblijfsmachtiging heeft bekomen, een bevel om het grondgebied af te leveren overeenkomstig artikel 61 van de Vreemdelingenwet. Bovendien werden de voorwaarden voor verlenging van haar verblijfstitel aan de verzoekende partij bekend gemaakt op 7 november 2016 – datum waarop ook haar A-kaart werd hernieuwd tot 31 oktober 2017 – waarbij wordt gesteld dat de vernieuwing van deze verblijfstitel slechts

mag gebeuren op overlegging van onder meer een attest dat bevestigt dat hij/zij zich aangemeld heeft voor de eindejaarsexamens of rechtvaardiging van zijn/haar niet-aanmelding voor die examens. De verzoekende partij die, zoals blijkt uit onderhavig arrest, de vaststelling dat zij zich zonder geldige reden niet heeft aangemeld voor een examen, niet ontkracht, noch weerlegt, toont dan ook geenszins aan dat zij aan de voorwaarden voor verlenging voldeed.

2.8. De verzoekende partij meent dat door een beslissing te nemen die zich baseert op het feit dat zij zich niet heeft aangeboden voor een examen, vastgesteld moet worden dat de verwerende partij nagelaten heeft haar te ondervragen over eventuele omstandigheden of motieven die geleid hebben tot deze afwezigheden, dat in geval van twijfel de verwerende partij een beter onderzoek had kunnen voeren door haar om bijkomende informatie te verzoeken opdat zij beter haar beslissing kon voorbereiden. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij per brief van 7 november 2016 in kennis werd gesteld van de voorwaarden voor verlenging van haar verblijfstitel geldig tot 31 oktober 2017 waarbij wordt gesteld dat de vernieuwing van deze verblijfstitel slechts mag gebeuren op overlegging van onder meer een attest dat bevestigt dat hij/zij zich aangemeld heeft voor de eindejaarsexamens of rechtvaardiging van zijn/haar niet-aanmelding voor die examens. De verzoekende partij heeft de mogelijkheid gekregen om de eventuele omstandigheden of motieven die geleid hebben tot deze afwezigheden te duiden. Immers heeft zij een verlenging van haar verblijfstitel aangevraagd op 27 september 2017 waarbij zij verscheidende documenten overmaakte. De verzoekende partij toont niet aan, en dit blijkt ook niet uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing een document ter rechtvaardiging van haar niet-aanmelding voor een examen heeft voorgelegd. Uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verwerende partij, gelet op het feit dat uit een analyse van de resultaten van het academiejaar 2016-2017 blijkt dat de verzoekende partij voor verschillende vakken een nulscore behaalde, wat kan wijzen op de niet-aanmelding voor of de niet-actieve deelname aan deze examens, contact heeft opgenomen op 3 oktober 2017 met de onderwijsinstelling met de vraag de scores te duiden en aan te geven of de verzoekende partij zich zonder geldige reden niet heeft aangemeld voor deze examens, dat op 18 oktober 2017 de onderwijsinstelling liet weten dat de verzoekende partij zich niet heeft aangeboden voor het examen van het vak "*Voies de communication: GCR8-1-A*" en stelde nooit te zijn ingeschreven geweest voor dit vak alsook dat uit het inschrijvingsattest 2016-2017 blijkt dat zij wel degelijk was ingeschreven voor dit opleidingsonderdeel. Bovendien geeft de verzoekende partij geenszins aan wat de reden was voor haar afwezigheid op het examen van het voornoemd vak, nog minder legt zij bij haar verzoekschrift stukken voor waaruit een dergelijke reden zou blijken, zodat zij hoe dan ook geen belang heeft bij haar betoog dat de verwerende partij haar had moeten ondervragen over eventuele omstandigheden of motieven die geleid hebben tot deze afwezigheden of haar om bijkomende informatie had moeten verzoeken.

2.9. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat niet blijkt dat er sprake is van een onderzoek van het geheel van het dossier, dat op die manier het ten onrechte is dat de verwerende partij oordeelt dat haar studies in negatieve zin evolueren, terwijl zij toegelaten werd in het tweede jaar, wat bevestigd werd op 7 februari 2018 door een attest van slagen voor een eenheid van de opleiding die 120 studiepunten vertegenwoordigt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich richt tegen een overtollig motief. Immers volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij zonder geldige reden niet deelnam aan het examen van het vak "*Voies de communication: GCR8-1-A*" – waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij in het schooljaar 2015-2016 zich inschreef in de studierichting "Bachelor in de bouwkunde" aan het instituut Paul Hankar, dat uit de analyse van de resultaten van het afgelopen academiejaar 2016-2017 bleek dat de verzoekende partij voor verschillende vakken een nulscore behaalde wat kan wijzen op de niet-aanmelding voor of de niet-actieve deelname aan deze examens, dat om dit uit te klaren op 3 oktober 2017 contact opgenomen wordt met de onderwijsinstelling met de vraag de scores te duiden en aan te geven of de verzoekende partij zich zonder geldige reden niet heeft gemeld voor deze examens, dat op 18 oktober 2017 gemeld werd dat de verzoekende partij zonder geldige reden zich niet heeft aangeboden voor het examen van het vak "*Voies de communication: GCR8-1-A*" hoewel wel degelijk blijkt dat zij ingeschreven was voor het desbetreffende opleidingsonderdeel, dat zij verder de aanwezigheidslijst kwam ondertekenen voor de examens voor nog twee vakken maar meteen vertrok zonder het examen af te leggen – om toepassing te maken van artikel 61, §1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en aldus om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, te schragen. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bovendien wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij de verwerende partij, voor het nemen van de bestreden beslissing, op de hoogte had gesteld van het attest van slagen van 7 februari 2018, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben

gehouden. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij, met het verwijzen naar een attest van slagen van 7 februari 2018 voor een eenheid van de opleiding die 120 studiepunten vertegenwoordigt, niet aantoont dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat de studies in negatieve zin evolueerden. Zij toont niet aan dat de verwerende partij ten onrechte stelde dat zij in het schooljaar 2015-2016 voor amper 380 van de 1120 opleidingseenheden slaagde en in het schooljaar 2016-2017 voor amper 160 van de 860 opleidingseenheden, noch dat het kennelijk onredelijk is om op grond van deze vaststellingen te oordelen dat de studies, na het zich inschrijven voor het academiejaar 2015-2016, evolueren in negatieve zin.

2.10. Met haar uiteenzetting maakt de verzoekende partij een schending van de artikelen 58, 59 en 61, §1, 3° van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

2.11. De Raad wijst er verder op dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt.

De verzoekende partij betoogt dat zij had kunnen aangeven dat zij in België leeft sinds drie jaar, een duurzame verankering kent in België, dat zij duurzame banden heeft met vele Belgische en Europese burgers, dat zij in een succesverhaal zit en in de fase om het geheel van de modules van het huidige academiejaar te valideren, dat een terugkeer naar haar land voor gevolg zou hebben dat een verbreking zou veroorzaakt worden in haar familiaal leven en haar de voordelen te doen verliezen van haar socio-professionele integratie in België en het slagen in haar schooljaar te compromitteren.

De verzoekende partij toont vooreerst niet aan op grond van welke bepaling de verwerende partij gehouden was rekening te houden met of te motiveren omtrent deze elementen die geenszins van invloed kunnen zijn – minstens toont de verzoekende partij dit niet aan – op het oordeel dat de verzoekende partij zonder geldige reden niet deelnam aan een examen. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de procedure een andere afloop had kunnen hebben indien zij zou zijn gehoord.

In zoverre de verzoekende partij meent dat met deze elementen rekening had moeten gehouden worden op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM en dat de verwerende partij nagelaten heeft een zorgvuldig onderzoek te voeren naar het al dan niet bestaan van factoren verbonden aan de schending van de fundamentele rechten gegarandeerd door 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald een nota aan de staatssecretaris van 5 februari 2018, blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden heeft met het privéleven in België van de verzoekende partij doch oordeelde dat dit niet kon weerhouden worden gelet op het feit dat de duur van het verblijf in België niet van die aard is om de banden met het land van herkomst te verliezen, dat de machtiging tot verblijf om te studeren steeds beperkt was tot de duur van de studies, dat zij 32 jaar is en in 2014 naar België kwam wat logischerwijs leidt tot de vaststelling dat zij het grootste deel van haar leven elders dan in België verbleef, dat zij haar studies reeds na één jaar wijzigde, dat het ook in de nieuwe studierichting moeizaam verloopt en dat zij niet aan alle vakken deelnam zonder geldige reden en tot op heden geen eindexamen behaalde. Ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij rekening gehouden heeft met het gezinsleven van de verzoekende partij – dat de verzoekende partij overigens niet verder toelicht in haar verzoekschrift – waarbij zij stelt dat de verzoekende partij voor de komst van haar studies jarenlang apart van haar broer leefde die reeds langer in België woont, dat een schending van het gezinsleven niet wordt aangetoond, dat de verzoekende partij steeds een visum kort verblijf kan aanvragen om op familiebezoek te komen indien zij dat wenst, dat een tijdelijke scheiding dit niet in de weg staat.

De verzoekende partij toont niet aan, door het louter stellen dat een terugkeer naar haar land voor gevolg zou hebben dat een verbreking zou veroorzaakt worden in haar familiaal leven, waarbij zij zelfs haar familieleven niet verder toelicht, dat zij elementen had kunnen aanbrengen die een invloed had kunnen hebben op de beoordeling van de verwerende partij.

Voorts herhaalt de Raad dat de verwerende partij bij haar beoordeling aldus wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij een privéleven heeft in België – waar de verzoekende partij op wijst wanneer zij haar driejarige verblijf en haar duurzame verankering in België en haar duurzame banden met Belgische en Europese burgers aanhaalt – doch geoordeeld heeft dat de verzoekende partij naar België kwam met een visum om te studeren en de machtiging tot verblijf steeds beperkt was tot de duur van de studies, dat zij 32 jaar is en eind 2014 naar België kwam waardoor zij

het grootste deel van haar leven niet in België verbleef. Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij van mening is dat *in casu* het privéleven in België opgebouwd tijdens de studies en beperkt tot die tijd, geen beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt. Door het louter wijzen op haar banden en verankering in België, zonder meer, toont de verzoekende partij niet aan dat zij elementen had kunnen aanbrengen die tot een ander oordeel hadden kunnen leiden. De verwerende partij heeft voorts ook rekening gehouden met de studies van de verzoekende partij doch geoordeeld – zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier – dat zij haar studies reeds na één jaar wijzigde, dat het ook in de nieuwe studierichting moeizaam verloopt en dat zij niet aan alle vakken deelnam zonder geldige reden en tot op heden geen einddiploma behaalde. Ook in de bestreden beslissing wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij in het academiejaar 2014-2015 slecht 7 van de 60 opgenomen credits in de opleiding 'Bachelor in E-business' behaalde en deze studies stopzette, dat zij in het daaropvolgend jaar zich inschreef in de studierichting 'Bachelor in de bouwkunde' en in het schooljaar 2015-2016 voor amper 380 van de 1120 opleidingseenheden slaagde en in het schooljaar 2016-2017 voor amper 160 van de 860 opleidingseenheden, dat de studies in negatieve zin evolueren en dat de verzoekende partij zich zonder geldige reden niet heeft aangeboden voor een examen hoewel uit het inschrijvingsattest 2016-2017 wel degelijk bleek dat zij hiervoor ingeschreven was.

Onder verwijzing naar het slagen voor een onderdeel van de opleiding, zoals blijkt uit een attest van 7 februari 2018, stelt de verzoekende partij dat zij in een succesverhaal zit en in de fase om het geheel van de modules van het huidig academiejaar te valideren en dat een terugkeer het slagen in haar schooljaar zal compromitteren. Echter toont zij geenszins aan dat het slagen voor een onderdeel dat 120 opleidingseenheden vertegenwoordigt een invloed zou hebben op het oordeel van de verwerende partij betreffende de studies van de verzoekende partij. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat de verzoekende partij ook in de schooljaren 2015-2016 en 2016-2017 voor een aantal opleidingseenheden slaagde, doch dat de verwerende partij oordeelde dat, gelet op het feit dat de verzoekende partij in 2015-2016 voor amper 380 van de 1120 opleidingseenheden slaagde en in 2016-2017 voor amper 160 van de 860 opleidingseenheden slaagde, de studies evolueren in negatieve zin. Dus door het wijzen op het slagen voor 120 opleidingseenheden in 2017-2018 en het naar eigen mening in een succesverhaal zitten, toont de verzoekende partij niet aan dat zij elementen had kunnen aanbrengen die een invloed zouden hebben gehad op het oordeel van de verwerende partij.

De verzoekende partij meent ten slotte dat zij erop had kunnen wijzen dat een terugkeer haar de voordelen van haar socio-professionele integratie in België zal doen verliezen. De verzoekende partij verduidelijkt echter geenszins waaruit haar socio-professionele integratie in België bestaat. Door het vaag verwijzen naar een socio-professionele integratie in België toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij concrete elementen had kunnen invoeren waarmee de verwerende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM rekening had mee moeten houden en die een invloed hadden kunnen hebben op het oordeel van de verwerende partij.

Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

2.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu refereert de verzoekende partij aan het recht om duurzame relaties met derden te onderhouden, en in bepaalde mate het recht voor een individu om relaties te ontwikkelen op professioneel en commercieel gebied en stelt dat in dit geval zij sedert 2014 in België verblijft, ingeschreven is voor het academiejaar 2017-2018 en haar studies verderzet in het tweede jaar 'Bachelor in de bouwkunde' in het instituut Paul Hankar, dat, ondanks de enkele moeilijkheden die zij kende in het begin van haar studies, zij in de fase is van het slagen voor de opleidingsonderdelen van het huidig academiejaar en gemotiveerd is haar opleiding te voltooien. Zij stelt dat zij daarnaast kan bogen op een duurzame verankering in België waar zij talrijke persoonlijke, professionele, economische en emotionele relaties heeft ontwikkeld.

De Raad verwijst naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet onder punt 2.11. en herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening gehouden heeft met het privéleven in België van de verzoekende partij doch oordeelde dat dit niet kon weerhouden worden gelet op het feit dat de duur van het verblijf in België niet van die aard is om de banden met het land van herkomst te verliezen, dat de machtiging tot verblijf om te studeren steeds beperkt was tot de duur van de studies, dat zij 32 jaar is en in 2014 naar België kwam wat logischerwijs leidt tot de vaststelling dat zij het grootste deel van haar leven elders dan in België verbleef, dat zij haar studies reeds na één jaar wijzigde, dat het ook in de nieuwe studierichting moeizaam verloopt en dat zij niet aan alle vakken deelnam zonder geldige reden en tot op heden geen einddiploma behaalde. Ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij rekening gehouden heeft met het gezinsleven van de verzoekende partij – dat de verzoekende partij overigens niet verder toelicht in haar verzoekschrift – waarbij zij stelt dat de verzoekende partij voor de komst van haar studies jarenlang apart van haar broer leefde die reeds langer in België woont, dat een schending van het gezinsleven niet wordt aangetoond, dat de verzoekende partij steeds een visum kort verblijf kan aanvragen om op familiebezoek te komen indien zij dat wenst, dat een tijdelijke scheiding dit niet in de weg staat.

Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij van mening is dat het privéleven van een 32-jarige man in België opgebouwd tijdens de studies sinds 2014 en beperkt tot de tijd van de studies, waarbij de studies moeizaam verlopen, de verzoekende partij niet aan alle vakken deelnam en tot op heden geen einddiploma haalde, geen beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt. Door het enkel wijzen op het recht duurzame relaties met derden te onderhouden en het recht om relaties te ontwikkelen op professioneel en commercieel gebied en op een duurzame verankering in België waar zij talrijke persoonlijke, professionele, economische en emotionele relaties heeft ontwikkeld, zonder concretisering van haar duurzame in België opgebouwde relaties, noch van haar relaties op persoonlijk, professioneel, commercieel, economisch en emotioneel gebied, toont de verzoekende partij geen beschermingswaardig privéleven aan. Ook door het wijzen op het feit dat zij is ingeschreven voor het academiejaar 2017-2018 toont zij niet aan dat er heden wel sprake zou zijn van een beschermingswaardig privéleven. Hetzelfde geldt voor haar betoog dat zij ondanks enkele moeilijkheden die zij kende in het begin van haar studies in de fase is van het slagen voor de opleidingsonderdelen van het huidig academiejaar en gemotiveerd is haar opleiding te voltooien. Het slagen – op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing – voor een onderdeel dat 120 opleidingseenheden vertegenwoordigt, toont niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wel sprake zou zijn van een beschermingswaardig privéleven. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat de verzoekende partij ook in de schooljaren 2015-2016 en 2016-2017 voor een aantal opleidingseenheden slaagde, doch dat de verwerende partij oordeelde dat, gelet op het feit dat de verzoekende partij in 2015-2016 voor amper 380 van de 1120 opleidingseenheden slaagde en in 2016-2017 voor amper 160 van de 860 opleidingseenheden slaagde, de studies evolueren in negatieve zin. Dus door het wijzen op het slagen voor 120 opleidingseenheden in 2017-2018 en te stellen zich in een fase van slagen te bevinden en gemotiveerd te zijn, toont de verzoekende partij niet aan dat zij kan bogen op een beschermingswaardig privéleven. In zoverre zij ter terechtzitting een document voorlegt waaruit blijkt dat zij in het academiejaar 2017-2018 voor nog andere opleidingsonderdelen slaagde, kan de Raad enkel vaststellen dat dit document werd afgeleverd op 17 september 2018 en aldus een half jaar na het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop de bestreden beslissing een inmenging vormt.

De Raad herhaalt dat gezien geen gezins- en of privéleven in België wordt aangetoond dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, er ook geen sprake is van een inmenging door de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij niet diende over te gaan tot een belangenafweging.

De verzoekende partij kan ten slotte niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Bovendien heeft de verzoekende partij geen belang

meer bij het betoog dat zij een studiejaar zou verliezen daar de betekening van de bestreden beslissing geschiedde op een ogenblik waarop het academiejaar reeds ver gevorderd was en dat zij haar studies moet onderbreken terwijl de examens voor de deur staan, nu de bestreden beslissing werd genomen in het academiejaar 2017-2018 en dit academiejaar reeds afgelopen is, zodat de verzoekende partij na het afronden van dit studiejaar de mogelijkheid had om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.13. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als het bestaan van een manifeste appreciatiefout.

Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. De verzoekende partij bewijst immers niet dat de verwerende partij enig door haar aangebracht dienstig stuk onterecht buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing of dat de verwerende partij deze beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid.

2.14. Aangaande de opgeworpen schending van de artikelen 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, stelt de Raad vast dat voormelde artikelen betreffende de bewijsregels van het Burgerlijk Wetboek, betrekking hebben op het civielrechtelijke bewijs van verbintenissen en van betaling en dat deze bepalingen niet van toepassing zijn op de beslissingen genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Het onderdeel betreffende de schending van artikel 1320 en van artikel 1322 van het Burgerlijk Wetboek is derhalve niet ontvankelijk (*cf.* Raad van State, arrest nr. 155.679 van 28 februari 2006).

Bovendien, in zoverre de verzoekende partij zou menen dat de verwerende partij de bewijskracht van bepaalde stukken heeft miskend, maakt zij dit, gelet op de uiteenzetting in onderhavig arrest, geenszins aannemelijk.

2.15. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nog een attest van inschrijving betreffende het schooljaar 2018/2019 van 17 september 2018 voor. De Raad stelt vast dat dit stuk dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat dit document niet voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid met dit stuk geen rekening te hebben gehouden. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (*cf.* bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad stelt vast dat het nieuwe document niet dienstig kan worden bijgebracht.

2.16. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER